LATVIJAS NACIONĀLAIS
SIMFONISKAIS ORĶESTRIS

LNSO, KAZADESĪ UN MENDELSZONA VIJOLKONCERTS

LNSO, CASADESUS, AND MENDELSSOHN'S VIOLIN CONCERTO

2024. gada 21. martā plkst. 19.00 Lielajā ģildē
21 March 2024 at 7 PM at the Great Guild

ANNA AGAFIJA EGHOLMA | ANNA AGAFIA EGHOLM — vijole | violin

Diriģents | Conductor **ŽANS KLODS KAZADESĪ | JEAN-CLAUDE CASADESUS**

Koncerta dienā iepazīsties ar programmu šeit:
The programme for tonight's concert is available here:

I DAĻA | PART I

KĀRLIS MARIJA FON VĒBERS (*Carl Maria von Weber*, 1786–1826)

Uvertīra operai "Oberons" (1826)
Oberon Overture (1826)

10′

FĒLIKSS MENDELSZONS-BARTOLDI (*Felix Mendelssohn-Bartholdy*, 1809–1847)

Koncerts vijolei un orķestrim miminorā op. 64 (1838–1844)
Concerto for Violin and Orchestra in E minor, op. 64 (1838–1844)

I. *Allegro molto appassionato*
II. *Andante — Allegretto non troppo*
III. *Allegro molto vivace*

30′

II DAĻA | PART II

NIKOLAJS RIMSKIS-KORSAKOVS (*Nikolai Rimsky-Korsakov*, 1844–1908)

Simfoniska svīta "Šeherezade" op. 35 (1888)
Symphonic Suite *Scheherazade*, op. 35 (1888)

I. "Jūra un Sindbada kuģis" | *The Sea and Sinbad's Ship*
II. "Prinča Kalendera fantastiskais stāsts" | *The Story of the Kalendar Prince*
III. "Princis un princese" | *The Young Prince and the Young Princess*
IV. "Svētki Bagdādē. Jūra. Kuģa bojāeja pie klints ar vara jātnieku" | *Festival at Baghdad. The Sea. The Ship Breaks against a Cliff Surmounted by a Bronze Horseman*

45′

Kultūras ministrija
NEIBURGS
Garage demokrātiskās vīna bārs
ir
DELFI
3 Latvijas Radio Klasika
EuroPark
MŪZIKAS SAULE

VĒBERS

Kārlis Marija fon Vēbers ir Bēthovena un Šūberta laikabiedrs, kurš vēsturē iegājis kā vācu operas lielākais reformētājs pirms Riharda Vāgnera. Viņš bijis Prāgas un Drēzdenes opernamu vadītājs — komponista un diriģenta jauninājumi orķestra sastāva paplašināšanā un instrumentu tembru jauns, dramaturģiski padziļināts lietojums ietekmējis amata pēcteču māksliniecisko jaunradi. Hektors Berliozs "Oberona" uvertīras fragmentus citējis savā 1844. gada traktātā par orķestrāciju.

Vēbera pēdējās operas pamatā ir 13. gadsimta franču episkā poēma, kas vēsta par elfu karali Oberonu, kurš saķildojies ar savu sievu Titāniju par to, kurš ir neuzticīgāks laulībā — vīrieši vai sievietes. Oberons nosolījies nesamierināties un nepiekāpties, līdz atradīs mīlnieku pāri, kas bijuši uzticīgi viens otram cauri visām briesmām un kārdinājumiem.

Operas uvertīru Vēbers komponējis neilgi pirms pirmizrādes, kas norisinājās Londonas Koventgārdenā 1826. gada aprīlī (librets sākotnēji tapis angļu valodā). Tā sākas ar dziedošu mežraga motīvu, kas atklāj feju un elfu mistisko, fantastisko pasauli un simbolizē "brīnumragu", kam operas sižeta attīstībā ir izšķiroša nozīme. Te skan bruņiniecisks maršs un patiesas mīlestības tēma (kur priekšplānā Vēbera iecienītais klarnetes tembrs), kas noslēgumā virzās spožā un gaišā orķestra tutti un pasvītro operas labvēlīgo noskaņu.

Baiba Santa VANAGA

MENDELSZONS

Mārtiņš Lasmanis žurnāla "Mūzikas Saule" 2009. gada 2. laidienā:

"Laimes bērns Fēlikss Mendelszons uzauga turīga ebreju baņķiera ģimenē, kurai bija plašas humanitāras un mākslinieciskas intereses. Napoleona karu laikā ģimene atstāj franču okupēto Hamburgu un pārceļas uz Berlīni, tur savās mājās pulcējot mūziķus, gleznotājus, dzejniekus, zinātniekus. Vēbers un Paganīni, Hēgelis, brāļi Humbolti, Heinrihs Heine bija viņu viesi kopā ar citām gara prominencēm. Fēliksa dotības dažādu instrumentu spēlē un kompozīcijā atklājās agri. Gētes draugs Celters, mūzikas profesors Berlīnes Mākslu akadēmijā un Baha tradīcijas turpinātājs, bija viņa skolotājs harmonijā un kontrapunktā. Apmācības sākās, kad Fēliksam bija desmit gadu. Viņa pirmie darbi atskanēja mājas salonā, kur muzicēja bieži. Par Berlīnē pazīstamu jēdzienu kļuva "svētdienas mūzika" Mendelszonu namā. Apstākļi bija tik ērti, ka varēja iesaistīt pat nelielu orķestri. Savus iesācēja darbus Fēlikss varēja nekavējoties pārbaudīt praksē. Garīgi izcila tuvākā apkārtne, vispusīga izglītība jau sākot ar mājās gūto, bagātīgs materiālais nodrošinājums, bērnība un jaunība bez lielākiem sarežģījumiem. Hronoloģisks un vēl nesen papildināts Mendelszona darbu saraksts laikā līdz 1824. gadam aptver ap simt instrumentālo un vokālo kompozīciju. Starp tām ir Vēbera ietekmētā Pirmā simfonija pilnam orķestrim un divpadsmit mazāku simfoniju stīginstrumentiem. Autors uzskatīja tās par vingrinājumiem, kas domāti mājas muzicēšanai."

Mendelszons patiesībā ir divu vijolkoncertu autors: pirmais un, atklāti sakot, mazāk zināmais Koncerts reminorā pabeigts 1823. gadā, kad komponistam bija vien 14 gadu. Šeit mazāk paša Mendelszona un vairāk viņa gaišā, zinātkārā prāta — ietekmes no franču vijolspēles skolas, atbalsis no vētru un dziņu laikmeta (*Sturm und Drang*), kaut kas Karla Fīlipa Emanuela Baha un Mocarta.

Savukārt Vijolkoncerts miminorā tapis jau citā komponista radošā brieduma periodā. 1838. gada vasarā Mendelszons draugam — vijolniekam Ferdinandam Dāvidam — vēstulē raksta: "Gribētos tev līdz nākamajai ziemai veltīt koncertu. Pa galvu riņķo viens miminorā, un tā sākums neliek man mieru." Nākamajā ziemā varbūt ne, bet pēc gadiem sešiem koncerts patiesi gatavs un kļūst par vienu no iemīļotākajiem žanra paraugiem mūzikas vēsturē. Tam ir tradicionāla trijdaļu uzbūve, kur pirmā daļa ar tempa apzīmējumu "ļoti ātri un kaislīgi" sonātes formā ietver galēji atšķirīgu — vētrainu un lirisku — tēlu dialogus un sadursmes. Otrajā daļā, ko ar pirmo savieno fagota partija, dzirdam siltu un piepildītu vijoles dziesmu bez vārdiem (*Lieder ohne Worte* — paša Mendelszona žanrisks jauninājums) Domažorā. Noslēdzošās daļas sākumā skan ievads, kas noskaņā radniecīgs koncerta dramatiskajam sākumam, taču drīz vien to pārrauj dzirkstoša, virtuoza un rotaļīga rondo tēma Mimažorā.

Baiba Santa VANAGA

RIMSKIS-KORSAKOVS

Ar militāro floti saistītā ģimenē augušais Nikolajs Rimskis-Korsakovs labprātīgi devās studēt Jūras akadēmijā, veiksmīgi izturēja kursanta gala pārbaudījumus un, uz brālēna kuģa dienēdams, apbraukāja daļu pasaules. Tikai vēlāk nāca apjauta, ka mūzika varētu būt profesionāļa, ne tikai diletanta aicinājums, un ne bez Milija Balakireva iespaida Rimskis-Korsakovs kļūst par vienu no 19. gadsimta mūzikas dižajiem milžiem. Orķestra krāsu izzināšana kļūst par vienu no Rimska-Korsakova lielajām kaislībām, un 1880. gadu beigās viņš komponē "Spāņu kapričo" un "Šeherezadi". Apmierināts konstatējis, ka viņam izdevies panākt maksimāli virtuozu un koloristiski siltu orķestra skanējumu bez Vāgnera ietekmes, tā teikt, ar Gļinkas orķestra piedāvātajām iespējām, komponists tīri instrumentālai simfoniskai mūzikai vairs faktiski nepievēršas, komponē operas un līdz mūža galam bauda vispārēju cieņu, būdams Sanktpēterburgas konservatorijas kompozīcijas un instrumentācijas profesors. Rimska-Korsakova audzēkņu sarakstā līdzās Jāzepam Vītolam (profesora amata mantinieks konservatorijā) ir Antons Arenskis, Aleksandrs Glazunovs, Mihails Gņesins, Aleksandrs Grečaņinovs, Anatolijs Ļadovs, Nikolajs Mjaskovskis, Sergejs Prokofjevs, Otorīno Respīgi, Igors Stravinskis u. d. c.

Simfoniskā svīta "Šeherezade" radās 1887./88. gada ziemā kā pēkšņa iecere pievērsties "1001 nakts pasakām". Lūk, fragments no vēstules Glazunovam: "Esmu nolēmis, lai ko tas maksātu, īstenot senloloto ieceri par orķestra

svītu. Atsaucu atmiņā visu, kas man bija, un piespiedu sevi strādāt. No sākuma gāja grūti, taču pēc tam jau padevās ātrāk, un jebkurā gadījumā šis darbs, kaut tikai rēgaini, tomēr deva piepildījumu manai trūcīgajai muzikālajai dzīvei." Kāpēc tāds pesimisms? 80. gados Rimskim-Korsakovam stipri vien jāpiedomā pie iztikas jautājumiem, jo ģimene kupli aug, un pie brīva laika atrašanas komponēšanai. Neraugoties uz to visu, Rimskis-Korsakovs atrod garaspēku, turklāt veiksmīgi — "Šeherezade" tapusi Nežgovicē mēneša laikā: pirmā daļa datēta 4. jūlijā, otrā daļa 11. jūlijā, trešā daļa 16. jūlijā, ceturtā daļa 26. jūlijā.

"1001 nakts pasakas" ir t. s. Islāma zelta laikmeta literatūras paraugs arābu valodā. Tēmas smeltas arābu, persiešu, indiešu, turku, ēģiptiešu mitoloģijā. Vienojošais elements ir valdnieks Šahriars un viņa sieva — prasmīgā stāstniece Šeherezade. Aladina lampa, Alibaba un viņa laupītāji, jūrceļotājs Sindbads — šie ir tikai daži populārākie varoņi no tūkstoš pasaku cikla, kas likās gana iedvesmojoši arī Nikolajam Rimskim-Korsakovam. Partitūras ievadlapā komponists raksta šādu informāciju: "Sultāns Šahriars, būdams pārliecināts par sieviešu blēdīgumu un krāpšanām, devis solījumu sodīt ar nāvi katru savu sievu uzreiz pēc pirmās nakts. Šeherezade izglābj dzīvību ar to, ka māk saistīt sultāna uzmanību ar nebeidzamām pasakām, stāstot tās veselu 1001 nakti pēc kārtas, kamēr sultāns, ziņkārības dzīts, atliek un atliek nāvessodu, līdz beidzot pilnībā atsakās no saviem asinskārajiem nodomiem. Daudz ko brīnumainu Šeherezade izstāstīja sultānam, skandējot dzejas un dziesmas, vērpjot pasaku aiz pasakas un stāstu aiz stāsta."

Sākotnēji komponists deva precīzus daļu nosaukumus, kas ierosina klausītāja iztēli, bet pēc tam atteicās no nodoma precizēt savu skanisko ideju saikni ar konkrētām epizodēm no pasaku cikla. Komponista vēlme gan netiek respektēta, un mēs ar šo koncertprogrammiņu pievienojamies visiem nerespektētājiem, turēdamies pie uzskata, ka komponista dotie svītas daļu nosaukumi ir tikai vārti fantāzijas ierosināšanai. Zināms tikai tas, ka Rimskis-Korsakovs virknējis nevis veselas pasakas, bet savstarpēji nesaistītas epizodes. Pieņemts uzskatīt, ka sākuma tēma zīmē sultānu, savukārt populārais vijoles solo ir Šeherezades portrets. Jau pēc neliela pirmās daļas ievada sultāna tēma veiksmīgi pārtop majestātiskā jūras ainavā (lai nu ko, bet jūru attēlot jūrnieks Rimskis-Korsakovs prot lieliski). Ticams, ka pirmajā daļā dzirdam arī vētras atainojumu. Otrā daļa piedāvā austrumu brīnumu tēlojumu un kaujas skatu. Trešajā daļā iztēlojamies mīlas ainas, savukārt ceturtajā daļā visai mežonīgu svētku svinēšanu pārtrauc vētra, kuras kulminācijā kuģis sašķīst pret klinti. Viļņi norimst, Šeherezades balss izdziest, sultāns iemieg...

Svītu "Šeherezade" Rimskis-Korsakovs veltījis kritiķim, mākslas zinātniekam, sabiedriskajam darbiniekam Vladimiram Stasovam.

Orests SILABRIEDIS

Straujiem soļiem kļūstot par pasaulē atzītu solisti, **ANNA AGAFIJA EGHOLMA** tiek raksturota kā "sensācija jau no pirmā meistarīgā lociņa vilciena" un slavēta par "muzikālo krāsu un nianšu bagātību". Anna ir guvusi godalgas ievērojamajos Singapūras, Nilsena, Tibora Vargas, Štutgartes Gvadanjīni fonda u.c. konkursos, valdzinot klausītājus ar elpu aizraujošiem priekšnesumiem, kas "atklāj gan šarmantu drosmi, gan saistošu dramaturģisku inteliģenci" (laikraksts *Le Monde*).

Mūziķe ir uzstājusies ar daudziem prestižiem orķestriem, tostarp Minhenes simfonisko orķestri, Flandrijas simfonisko orķestri, Valonijas Karalisko kamerorķestri, "Kopenhāgenas filharmoniķiem", Orhūsas simfonisko orķestri, Dānijas kamerorķestri, Odenses simfonisko orķestri, Štutgartes kamerorķestri, "Štutgartes filharmoniķiem", Singapūras simfonisko orķestri, "Bogotas filharmoniķiem", Malmes simfonisko orķestri, "Bergenas filharmoniķiem" un Slovākijas Radio simfonisko orķestri.

Starp Annas jaunākajiem sasniegumiem minama viņas debijas albuma iznākšana ierakstu namā *Claves Records* 2023. gada martā, kurā ieskaņots Šimanovska Otrais koncerts un Nilsena koncerts kopā ar *Sinfonia Varsovia* un Aleksandaru Markoviču.

Tvarts saņēmis kritiķu atzinību, *Diapason* cildinot vijolnieces "bagātīgo krāsu un emociju paleti (no humora līdz maigumam un apslāpētām asarām)" un piedēvējot Šimanovska koncerta interpretācijai "dzīvīgu iedvesmu, kas salīdzināma tikai ar leģendāro Vilkomirskas un Rovicka ierakstu".

Anna ir arī aizrautīga kamermūziķe un ir sadarbojusies ar mūzikas spīdekļiem Reno Kapisonu, Migelu da Silvu, Andreasu Brantelidu, Enriko Pači, *Trio con Brio Copenhagen*, Žerāru Kosē, Korinu Belču, Dāvida Oistraha kvartetu un citiem. Turklāt viņa piedalījusies Kronbergas akadēmijas festivālā *Chamber Music connects the World* ("Kamermūzika savieno pasauli") kopā ar tādiem slaveniem mūziķiem kā Stīvens Iserliss, Gidons Krēmers un Kristians Teclafs.

Annas Agafijas otrais kompaktdisks, kur viņa kopā ar "Bogotas filharmoniķiem" un Joahimu Gustavsonu ieskaņo dāņu komponista Augusta Enna Vijolkoncertu, izdots šī gada septembrī ierakstu namā *Da Capo Records*.

Anna spēlē uz 18. gadsimta Gvarnēri del Džezu vijoles ar nosaukumu "Sfinksa", ko viņai nodrošinājis anonīms ziedotājs.

Pēc vairāk nekā 40 gadiem pašizveidotā Lilles Nacionālā orķestra vadībā **ŽANS KLODS KAZADESĪ** joprojām vairākas reizes sezonā viesojas Lillē, vada *Lilles Piano(s) Festival* un turpina starptautisku karjeru. Kazadesī laikā Lilles Nacionālais orķestris apceļoja četrus kontinentus un savā mājvietā izvērsa aktīvu darbību, lai ar akadēmiskās mūzikas klausīšanās tradīciju iepazīstinātu bērnus un tos sabiedrības slāņus, kam mūzikas klausīšanās pieredze ir mazāk pieejama. Kā Pjēra Bulēza orķestra diriģēšanas skolas pārstāvis, Kazadesī aizrautīgi interesējas par laikmetīgo mūziku un kopš 2001. gada vada asociāciju *Musique Nouvelle en Liberté*.

Maestro diskogrāfijā ir vairāk nekā 30 kritikas un klausītāju augstu novērtētu ierakstu ar Lilles Nacionālo orķestri. Atzinīgi novērtēts arī jaunākie ieskaņojumi — Riharda Štrausa "Varoņa dzīve", Mālera Otrā simfonija un "Dziesma par zemi", kā arī Ditijē mūzikas tvarts. Maestro Kazadesī kopā ar leģendāro Pjēru Dervo izveidoja *Orchestre des Pays de la Loire*, karjeras sākumposmā vadīja Parīzes Šatlē teātri un bija diriģents Parīzes operā un Parīzes Komiskajā operā. Būdams operdiriģēšanas meistars, Kazadesī vadījis nozīmīgus iestudējumus arī Eksanprovansas festivālā, Oranžā, Triestā, Montekarlo, Flandrijas operā un Lilles operā.

Žans Klods Kazadesī sarakstījis divas grāmatas — "Īsākais ceļš no sirds uz sirdi" (1997) un "Dzīves partitūra" (2012).

Maestro arī iecelts par Goda leģiona ordeņa komandieri, Nacionālā Nopelnu ordeņa lielvirsnieku, Mākslu un humanitāro zinātņu komandieri, Oranžas-Naso ordeņa komandieri, Beļģijas Leopolda ordeņa virsnieku, Akadēmiskā Palmas Zara ordeņa kavalieri. 2004. gadā Francijas *Victoires de la Musique* balvas žūrija piešķīra viņam goda titulu.

WEBER

Carl Maria von Weber, a contemporary of Beethoven and Schubert, stands as one of the greatest reformers of German opera before Richard Wagner. Leading the Prague and Dresden operas, Weber's innovations in expanding the orchestra and utilising new, dramatically deeper instrument timbres has greatly influenced the artistic output of his successors. Hector Berlioz even referenced passages from Weber's Oberon overture in his 1844 Treatise on Instrumentation.

Based on a 13th-century French epic poem, Weber's final opera depicts the elf king Oberon quarrelling with his wife Titania over who is more unfaithful in marriage: men or women. Oberon vows to persevere until he finds a couple who have been faithful to each other through all dangers and temptations.

Weber composes the opera's overture shortly before its premiere at London's Covent Garden in April 1826, with the libretto originally written in English. It begins with a horn call motif, evoking the enchanting realm of fairies and elves and symbolising the magic horn, pivotal to the opera's plot. The overture then introduces a knightly march and a theme of true love, where Weber's cherished clarinet timbre takes centre stage. Finally, it culminates in a bright and vibrant orchestral tutti that underscores the opera's benevolent atmosphere.

Baiba Santa VANAGA

MENDELSSOHN

Mārtiņš Lasmanis wrote in the magazine Mūzikas Saule (The Sun of Music, issue 2, 2009):

"Felix Mendelssohn grew up as a happy child in a wealthy Hebrew banker's family with broad humanitarian and artistic interests. The family left the French occupied Hamburg during the Napoleonic Wars and moved to Berlin, where their home brought together musicians, painters, poets, and scientists. Their guests included Weber and Paganini, Hegel, the Humboldt brothers, Heinrich Heine, and other notable people. Felix showed talent in composition and the play of various musical instruments from an early age. Goethe's friend Zelter, professor of music at the Berlin Academy of Arts, a harbinger of Bach's tradition, was his teacher of harmony and counterpoint. Felix's tuition started at the age of ten. His first compositions were performed at their home salon, which saw frequent performances. "Sunday music" at the Mendelssohn house was a popular notion in Berlin. The circumstances were comfortable enough to accommodate even a small orchestra. Felix could immediately try out his novice compositions in practice. Surroundings of intellectual excellence; an all-rounded education, beginning with that received at home; wealthy material provisions; a relatively carefree childhood and youth. A chronological, recently updated list of Mendelssohn's works comprises around a hundred vocal and instrumental works written before 1824. It includes Symphony no. 1 for a complete orchestra,

inspired by Weber, and twelve smaller symphonies for strings. The author considered them exercises intended for performance at home."

Mendelssohn is in fact the author of two violin concertos: the first, lesser-known Concerto in D Minor is written in 1823 when the composer is merely 14 years old. Meanwhile, the Concerto in E Minor represents and entirely different period in the composer's creative maturity. It is the summer of 1838 when Mendelssohn writes to his friend, violinist Ferdinand David: "I should like to write a violin concerto for you next winter. One in E minor runs through my head, the beginning of which gives me no peace." Though not in that very winter, six years later, the concerto materialises into one of the most beloved exemplars of its genre in music history. Comprising a traditional three-movement structure, the concerto commences with a "fast and very passionate" first movement, characterised by a sonata form that showcases dialogues and conflicts between vastly contrasting characters — tumultuous and lyrical. A bassoon passage leads to the second movement, featuring a warm and rich violin song without words (*Lieder ohne Worte* — Mendelssohn's own musical innovation) in C major. The beginning of the final movement mirrors the dramatic intensity of the concerto's outset, soon transitioning to a scintillating, virtuosic, and playful rondo theme in C major.

Baiba Santa VANAGA

RIMSKY KORSAKOV

Nikolai Rimsky Korsakov, born into a family with strong naval ties, initially pursues a career in the navy, successfully completing studies at the School for Mathematical and Navigational Sciences and embarking on voyages across the globe aboard his cousin's ship. It is only later that he recognises music as more than a mere hobby, thanks in part to the influence of Mily Balakirev, ultimately establishing himself as one of the great musical giants of the 19th century. Rimsky-Korsakov's life-long passion for exploring diverse orchestral colours is channelled in the creation of *Capriccio espagnol* and *Scheherazade* in the late 1880s. Content with having achieved the pinnacle of virtuosic and warmly-hued orchestral sounds without succumbing to Wagnerian influences and using the capabilities of a Glinka orchestra, so to speak, Rimsky-Korsakov turns away from purely instrumental symphonic compositions. Instead, for the remainder of his life he focuses on writing operas and holds a revered position as a professor of composition and instrumentation at the Saint Petersburg Conservatory. Among his notable pupils are esteemed composers such as Jāzeps Vītols (who inherits the professorship at the Conservatory), Anton Arensky, Alexander Glazunov, Mikhail Gnessin, Alexander Grechaninov, Anatoly Lyadov, Nikolai Myaskovsky, Sergei Prokofiev, Ottorino Respighi, Igor Stravinsky, and many others.

The symphonic suite *Scheherazade* is conceived during the winter of 1887/88, spurred by a sudden impulse to delve into the *1001 Nights*. In a letter to Glazunov,

Rimsky Korsakov writes: "I have decided to pursue my long-cherished idea of writing an orchestral suite on *1001 Nights*, whatever it takes. I recalled everything I had and forced myself to work. It was difficult at first, but then I picked up the pace, and in any case the work gave fulfilment, if only ghostly, to my meagre musical life." Why such pessimism? In the 1880s, Rimsky-Korsakov faces the constraints of supporting his growing family while striving to carve out time for composition. Nevertheless, Rimsky-Korsakov's perseverance prevails, and *Scheherazade* takes shape in Nyezhgovitsy over the span of a month: the first movement is completed on 4 July, followed by the second on 11 July, the third on 16 July, and the fourth movement on 26 July.

The *1001 Nights*, emblematic of the Golden Age of Islamic literature, encompass a rich tapestry of themes drawn from Arab, Persian, Indian, Turkish, and Egyptian mythology, revolving around the central figures of Sultan Shahryar and his ingenious storyteller wife Scheherazade. Rimsky-Korsakov finds inspiration in this vast literary landscape, weaving tales of Aladdin's lamp, Ali Baba and his thieves, and Sinbad the Sailor into his composition. The composer sets the scene in the introduction to the score: "Sultan Shahryar, convinced of the perfidy and unfaithfulness of women, vowed to execute each of his wives after the first night. However, Scheherazade saved her life by captivating the Sultan's with endless stories, telling them for 1001 consecutive nights, so that Shahryar, driven by curiosity, constantly postponed her execution until finally abandoning his intentions altogether. Scheherazade regaled the Sultan with many wondrous feats, reciting poetry and songs, weaving tale into tale and story into story."

At first, Rimsky Korsakov meticulously titles each movement, intending to evoke vivid imagery in the listener's mind, yet later he abandons the notion of directly tying his musical concepts to specific episodes from the fairy-tale cycle. Despite this decision, we, along with many others, have maintained the initial titles in this concert programme believing that they merely invite the listener into the realm of fantasy. While the suite's movements reflect separate episodes rather than entire tales, it is widely believed that the opening theme represents the Sultan, with the iconic violin solo portraying Scheherazade. Transitioning from the Sultan's theme, the first movement conjures a majestic seascape — a testament to Rimsky Korsakov's nautical expertise — likely followed by a storm. The second movement of the suite illustrates the wonders of the East and a dramatic battle scene. While the third movement unfolds a romantic encounter, the fourth one features a wild celebration disrupted by a tempest and culminating in the ship breaking against a cliff. As the storm subsides, Scheherazade's voice fades, and the Sultan drifts into slumber... Rimsky Korsakov dedicates his *Scheherazade* suite to the revered critic, art historian, and public figure Vladimir Stasov.

Orests SILABRIEDIS

Described as "causing a sensation from her very first masterful bow stroke", and praised for her "abundant array of colors and nuances", **ANNA AGAFIA EGHOLM** is quickly establishing herself as a world renowned soloist. Laureate of a notable list of competitions, such as Singapore, Nielsen, Tibor Varga and Stuttgart Guadagnini Stiftung, Anna is captivating audiences with her breathtaking performances, her playing "revealing both seductive boldness and exciting dramaturgical intelligence". *(Le Monde)*

Anna Agafia has performed with numerous prestigious orchestras, including the Munich Symphony Orchestra, Flanders Symphony Orchestra, Orchestre Royal de Chambre de Wallonie, Copenhagen Philharmonic, Aarhus Symphony Orchestra, Danish Chamber Orchestra, Odense Symphony Orchestra, Stuttgart Chamber Orchestra, Stuttgart Philharmonic, Singapore Symphony Orchestra, Bogotá Philharmonic, Malmö Symphony Orchestra, Bergen Philharmonic Orchestra, and Slovak Radio Symphony Orchestra.

Anna's latest highlights include the release of her debut album under Claves Records in March 2023, which features Szymanowski's 2nd concerto and Nielsen's concerto with Sinfonia Varsovia and Aleksandar Markovic.

The CD has received critical acclaim, with Diapason praising her "rich palette of colors and emotions (from humor to tenderness and stifled tears)", and describing her interpretation of the Szymanowski concerto as "vivacious inspiration comparable only to the work of legendary recording with Wilkomirska and Rowicki".

An avid chamber musician, Anna often collaborates with some of the most prominent names in the music industry. She has performed with Renaud Capuçon, Miguel da Silva, Andreas Brantelid, Enrico Pace, Trio con Brio Copenhagen, Gérard Caussé, Corina Belcea, and the David Oistrakh quartet, amongst others. Additionally, she took part in the Chamber Music connects the World festival in Kronberg Academy alongside renowned musicians such as Steven Isserlis, Gidon Kremer, and Christian Tetzlaff.

Anna Agafia's second CD, featuring a romantic Danish concerto with Bogotá Philharmonic and Joachim Gustafsson, was released in September of this year under Da Capo Records.

Anna plays on a Guarneri del Gesú from 1730-33 named "The Sphinx", generously loaned to her by an anonymous donor.

After more than forty years at the head of Orchestre National de Lille, which he created in 1976, **JEAN-CLAUDE CASADESUS**, who remains the founding director, continues to appear in three series per season all while pursuing his international career. He remains artistic director of the Lille Piano(s) Festival. The orchestra, under his direction, has travelled the world (32 countries on 4 continents) and has conducted an exemplary policy of spreading and raising awareness among children and audiences who do not have access to music. Ardent defender of contemporary music, (he studied orchestral conducting with Pierre Boulez), he has set up residencies for composers also chairing the association *Musique Nouvelle en Liberté* since 2001.

His discographies of over thirty CDs with Orchestre National de Lille was unanimously hailed by the public and critics. His latest recordings *Ein Heldenleben* by Richard Strauss and Symphony no. 2 by Mahler received an enthusiastic reception. They are followed by Mahler's Song of the Earth and a CD dedicated to Henri Dutilleux, including *Les Métaboles* and Symphony no. 1. Before participating, alongside his great master Pierre Dervaux, in the creation of *Orchestre des Pays de la Loire* of which he was assistant director, he was musical director of the *Châtelet* in Paris at the beginning of his career before being appointed principal conductor at the *Opéra de Paris* and the *Opéra-Comique*.

Jean-Claude Casadesus has also written two books, *Le plus court chemin d'un coeur à un autre* (The Shortest Path from One Heart to Another) published by Stock and *La partition d'une vie* (The Score of a Life) published by *Éditions Écriture*.

Jean-Claude Casadesus has received numerous awards: *Commandeur de la Légion d'Honneur, Grand Officier de l'Ordre national du Mérite, Commandeur des Arts et Lettres, Commandeur de l'Ordre d'Orange-Nassau, Officier de l'Ordre de Léopold de Belgique, Chevalier des Palmes académiques*. In 2004, the *Victoires de la Musique* awarded him a *Victoire d'honneur*.

LNSO ŠOVAKAR | LNSO TONIGHT

Vieskoncertmeistare | Guest Concertmaster
Veerle Houbraken

Pirmās vijoles | I violins
Sandis Šteinbergs, Aleksejs Bahirs, Ilze Kirsanova, Inese Štrāle, Aija Frišenfelde, Liene Neija-Kalniņa, Vizma Laura Agloniete, Indulis Cintiņš, Margarita Ogibalova, Ilze Gulbe, Lāsma Vītola

Otrās vijoles | II violins
Andrejs Jegorovs, Arvīds Zvagulis, Ilze Pence, Tatjana Ostrovska, Raimonds Melderis, Anete Liberte, Konstantīns Paturskis, Agnese Stalidzāne, Agnese Kanniņa, Emīlija Bukša

Alti | Violas
Arigo Štrāls, Pēteris Trasuns, Liene Martinsone, Inga Ozoliņa, Lauma Visendorfa, Tatjana Ļebedeva, Jevgenija Gorbunova, Marina Gudino, Viktorija Viktorova

Čelli | Cellos
Diana Ozoliņa, Ieva Upatniece, Dace Zālīte-Zilberte, Zane Guļāne, Ainārs Paukšēns, Mārtiņš Turss

Kontrabasi | Double basses
Oskars Bokanovs, Raivo Ozols, Ivars Ozols, Viktors Stankevičs, Toms Timofejevs

Flautas | Flutes
Maija Zandberga, Ilze Urbāne, Egija Sproģe

Obojas | Oboes
Egils Upatnieks, Jana Zeļenska

Klarnetes | Clarinets
Mārtiņš Circenis, Sigurds Lallo

Fagoti | Bassoons
Jānis Semjonovs, Raimonds Gulbis

Mežragi | Horns
Māris Evelons, Mārcis Kalniņš, Daniels Sabanskis, Artūrs Krūmiņš

Trompetes | Trumpets
Jens Emil Holm, Dāvis Sedols

Tromboni | Trombones
Kaspars Majors, Artūrs Hrustaļovs, Māris Zondaks

Tuba | Tuba
Raivis Māgurs

Sitaminstrumenti | Percussion
Edgars Saksons, Edgars Vaivods, Mikus Bāliņš, Elīna Endzele, Elvijs Endelis

Arfa | Harp
Ieva Šablovska

TUVĀKIE KONCERTI

Ceturtdien, 18. aprīlī, plkst. 19.00 Lielajā ģildē

LNSO, HAIDNA ČELLKONCERTS UN BRĀMSA TREŠĀ

DŽEMINS HANS — čells
Diriģents **MODESTS PITRENS**

PROGRAMMĀ:
Raminta ŠERKŠNĪTE *De profundis*
Jozefs HAIDNS Čellkoncerts Domažorā
Johanness BRĀMSS Trešā simfonija

Ceturtdien, 25. aprīlī, plkst. 19.00 Lielajā ģildē

LNSO, REINIS ZARIŅŠ UN ANDRIS POGA

REINIS ZARIŅŠ — klavieres
Diriģents **ANDRIS POGA**

PROGRAMMĀ:
Lilī BULANŽĒ "Pavasara rītā"
Vitolds LUTOSLAVSKIS Klavierkoncerts
Antons BRUKNERS Devītā simfonija

Ceturtdien, 9. maijā, plkst. 19.00 Lielajā ģildē

LNSO, EŠENVALDS, BĒTHOVENS UN ŠŪMANIS

AURĒLIJA ŠIMKUS — klavieres
Diriģents **JĀNIS STAFECKIS**

PROGRAMMĀ:
Roberts ŠŪMANIS Uvertīra "Manfrēds"
Ēriks EŠENVALDS Simfonija (pirmatskaņojums)
Ludvigs van BĒTHOVENS Piektais klavierkoncerts

PIESAKIES
LNSO JAUNUMIEM